

Neglinge skola

Vår skola är en av Sveriges äldsta skolor. Den heter Neglinge och den byggdes under slutet av 1800-talet, närmare bestämt 1898 om det ska vara exakt. Den är därför drygt 100 år gammal, ståtlig och fyra våningar hög.

Till en början var det en folkskola men nu är det en vanlig låg- och mellanstadieskola. Skolan byggdes ursprungligen för en utställning på Djurgården men flyttades sedan till Neglinge med båt. Och det är ca 320 elever som går här. Vi är tre av dem. Våra namn är Maja, Nellie och Alma och vi är 10 år gamla och går i 4:an. Vi är bästa vänner. Ända sedan förskoleklass har vi gått här. Vi lärde känna varandra på ett dansläger och har hängt ihop i vått och torrt sedan dess.

Det går ett rykte om att det spökar i den äldsta skolbyggnaden. Alla pedagoger och elever kallar det huset för gammelrödan. Därför kallar alla spöket för gammelspöket. På dagen så är det en helt vanlig skola med elever och lärare som har lektioner och fritids. Men på natten har vi hört att vår städerska hörde skrik och och steg i trappan när hon var där sent på kvällen och städade. Sedan dess har vi varit nyfikna på vad som egentligen händer på skolan. Så vi tänker ta reda på om det verkligen finns ett spöke här.

Vi tror att spöket kan vara en av de gamla eleverna eller lärare som gick här en gång i tiden. Det är lite läskigt att tänka på. Men vi vill också resa tillbaka i tiden för att se om det hände något ovanligt då och hur det var att gå på Neglinge för 100 år sedan. Vi skulle jättegärna vilja ta reda på det.

-Nu vet jag, säger Alma. Vi använder portalen som redan finns på skolan. Förra året var det en i tvåan som skulle gå på toa men istället hamnade hon på en resa tillbaka i tiden. Sedan dess har toan varit avstängd för reparation.

-Vi kan prova, säger Maja.

-Men vi måste skynda oss så vi hinner innan rasten är slut, säger Nellie.

Vi gick in på toaletten och tog bort alla avspärrningar. Sedan försökte vi leta efter knappen som skulle ta oss tillbaka i tiden. Plötsligt såg vi en lös tegelsten i den slitna gulmålade väggen. Vi plockade bort den och därbakom hittade vi en röd rostig knapp. Vi tryckte på den röd rostiga knappen och det dröjde fem sekunder innan lamporna blänkte till och vi befann oss hundra år tillbaka i tiden.

Det såg ut som om vi hade kommit till en 80-talsfilm

Det första vi såg var en trähall.

Den såg rätt så gammaldags ut. Väggarna var målade i en brun-vit nyans.

Vi gick in i klassrummet och allt var annorlunda. Whiteboardtavlan som hängde på väggen var inte längre vit, den var svart och vårt nya klassfoto var inte på oss utan på några andra barn i gammaldags kläder.

På katedern låg det en linjal, en bibel och ganska konstig strut.

När vi såg sakerna på katedern gick vi snabbt ut. Det var något med sakerna som inte kändes bra. Därefter gick vi ner till matsalen.

I matsalen var det fullt med folk.

Vi såg män med långa mustascher och kvinnor som hade halsband i äkta guld.

Vi såg barn i vår ålder som åt mat. På deras tallrikar låg det något som såg ut som kokt potatis och köttbullar.

Ett av barnen i matsalen hade ett smutsigt bandage på handen. Det gick bara att spekulera i hur skadan hade uppkommit men vi fick en olustig känsla av att det låg någonting obehagligt bakom det.....

Plötsligt var det någon som knackade på våra ryggar. Vi vände oss hastigt om och såg en magister med vattenkammat hår. Han var kraftigt byggd med breda axlar och en generös kula på magen.

-Vilka är ni? frågade han.

-Du kommer inte tro detta men.....började Nellie.

Magistern avbröt Nellie mitt i meningen.

-Jag orkar inte lyssna på er! sa han.

Alma viskade att han såg ut som ett spöke.

-Sa ni något, unga kvinna? sa magistern.

-Nej då, sa Alma.

Hans tjocka mage höll på att förstöra uniformen och hans leende såg inte ut som ett vanligt människoleende utan som ett spökleende.

Almas händer darrade av skräck.

Magistern ledde oss ner för en lång trappa.

Det luktade vått av fukt och facklor lyste upp de svarta stenväggarna.

När den långa trappan väl tog slut var vi i en stor sal som såg ut som ett källare.

Det var mörkt och kallt. Vi kollade runt i salen och allt vi såg var damm och en rostig metalledör. Magistern ledde oss till den rostiga dörren.

-Gå in här, sa magistern.

Utan att säga något gick vi in i det lilla rummet. Men det skulle vi inte ha gjort.

Han stängde dörren med en smäll. Vi hörde hur han skrattade där ute.

-Hur ska vi kunna ta oss hem? sa Maja frågande och lutade sig mot den kalla väggen.

I samma sekund delades väggen i två delar.

Det var magiskt att se.

Nu kunde vi äntligen åka hem för det vi såg i väggen var en stor portal.
Vi gick in i portalen och knappt innan vi hann blinka befann vi oss i vår vanliga
hall i skolan igen. Vi kom för sent till lektionen men det var värt det! Där och då
lovade vi varandra att denna hemlighet skulle stanna mellan oss. Det fanns ändå
ingen som skulle tro på vår berättelse!